

Oče naš.

Spisal *Ivan Kern.*

I.

oldne se bliža. Gori s srede modrega, nebeškega stropa sveti in pripeka solnce. Bilka za bilko pada pod srpi v vrstah razstavljenih ženjic. Med šaljivimi pogovori hitro teko minute, četudi že boli hrbet in se poti čelo. Kar se začuje iz bližnjega stolpa zvon. Poldne je. Vsi, mladi in stari ljudje, moški in ženske, se prekrižajo, in krepko se razlegajo proti nebu besede: »Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi Tvoje ime, pridi k nam Tvoje kraljevstvo!«

II.

Tiha mesečna noč je. Vse stvari počivajo in mirujejo v sladkem spanju. Le tam v zadnji hiši se še sveti luč. Mlad mož se bojuje s smrtjo. »To noč«, je rekel zdravnik, »se bo pokazalo, je li še upati ozdravljenja.« V velikem strahu in strašnih skrbah čuje mlada žena poleg postelje. Vedno manj življenja in moči je videti na bolnikovih upadlih licih. V tej stiski pade uboga žena na kolena ter moli, vdana v voljo božjo: »Zgodi se Tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji!«

III.

Po napornem delu se zbere osmerica zdravih, čvrstih ljudi — vsi ena družina — okolo velike orehove mize. Sredi mize stoji na snažnem prtu skleda soka, poleg nje pa leži hleb domačega kruha. Četudi so lačni, vendar se ne iztegne nobena roka, da bi prijela žlico, zakaj niso še vzdignili oče svojega glasu, kliče: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh!«

IV.

Hudo je razžalil sin svojega očeta. V zapravljivosti je oskrnil med slabo tovarišijo pošteno ime občespoštovanega kmeta-gospodarja. »Tako ne sme več biti«, se nekoč spomni izprijeni sin. Skesan in potrta se vrne v domačo hišo ter pade pred očeta, proseč ga odpuščanja. Še omahujejo razžaljeni oče, tu jim pridejo še o pravem času besede na um, ki so jih že tolikrat izgovarjali v molitvi: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!«

V.

Mnogo potov ima pismonoša na kmetih. Truden od vročine in težke noše sede v senco kostanjevega drevesa kraj velike ceste, odloži torbo in zavitke ter zadremlje. Kar pride po poti z močno gorjačo v roki mlad, krepak rokodelski potnik. »Glej ga«, si misli, »nič ne bo zapazil, če pobrem ono-le torbo ter se skrijem v gozdu.« Toda še o pravem času se spomni besed v očenašu: »Ne vpelj nas v izkušnjava!«

VI.

Črn oblak se vzdiguje, raste in se širi. Kmalu je prevlečeno vse nebo. Od daleč se sliši votlo grmenje, ki prihaja bliže in bliže. Že se utrinja blisk za bliskom, tupatam tudi močno treskne. Še malo, in vzdigne se močan šum kakor od divje vojske. To je vihar, ki lomi drevesom vrhove in odkriva hišam strehe. »Oj, rumena ti pšenica, srpi te bodo zaman iskali«, si misli razoglavi, pred hišo stoječi mož. In iz globočine srca privre molitev: »Reši nas hudega! Amen!«

Tri Vile.

*Na zemljo Bog Vile je tri bil poslat,
ukaz jim, da ljudstva osrečijo, dal.*

*»Kako se naloga naj ta izvrši?«
vzdihujejo Vile, ker to se jim zdi:*

*Težko je osrečiti narode vse,
obenem pač tega ne vzmore nihče.*

*Premišljajo dolgo, kako naj začno,
da sreča se vsiplje povsod na zemljo.*

*In vsaka si k Bogu nazaj spet želi,
pa Vila zdaj prva izpregovori:*

*»Naj vsaka izvoli svoj vek si in rod,
da njega osreči, podaj se odtod!*

*Rimljane in Grke izvolim si jaz,
ker sem najstarejša, moj prvi je čas.*

*Dovesti jih hočem do slave, časti,
do take dospel še nobeden rod ni.*

*In Grke posnemal poznejši bo rod,
Rimljan bo vesoljnemu svetu gospod.«*

*»A kadar dovolj že češčen bo Rimljan,
tedaj pa moj narod bo s slavo obdan.««*

*In druga zdaj Vila dostavi še to:
»Grmana bom osrečevala samo.*

*Pred njim se bo vklonil ponosni Rimljan,
slovanske bo narode zmagal Grman.««*

*A Vila se tretja nasmeje sladko
in sestrama reče in pravi tako:*

*»»Kdaj pride pa vek moj, še tega ne vem,
zaupno v prihodnost pa gledati smem.*

*Rod dolgo moj v temni bo sužnosti spal,
a dan bo prisvetil, moj narod bo vstal.*

*In združen rod Slave bo vzdignil svoj meč,
sovraga bo zmagal in rob ne bo več!*

*In rod moj slovanski potem bo slavljen!««
Oj, Vila, kdaj pride ta vek zaželen?*

*Oj, Vila slovanska, na dan zdaj, na dan!
Kaj ni zdaj že čas, da je srečen Slovan?*

Anka Zupančič.

